

תפארת ישראל

דברי תורה, פנינים, מוסר ותולדות במשנת
כ"ק מרן אדמו"ר ה'בית ישראל' זי"ע מגור

גליון ז | פרשת צו | יום חמישי, י"ד אדר ב' תשפ"ב

מוסר
כליות

ל' יום קודם החג - ימים מסוגלים להתקרב לה'

"ואיתא שלושים יום קודם הפסח שואלין ודורשיין, הרמז אחר פורים זמן עליה יכולים לשאול ולדרוש ולהמשיך וכו'. ואיתא דפורים זמן תשובה, שמתעורר הכח מאז ויכול האדם להמשיך, וזה ענין השואלין ודורשיין קודם הפסח, הקרבן הראשון לבני ישראל והרמז על התקרבות לבית בני ישראל להשי"ת, והימים מסוגלים בחודש זה..."

בית ישראל (פרשת צו תשכ"ה ד"ה צו)

עיון בפרשה

במשנתו של רבינו

מהקודש פנימה

אמרים שנאמרו בעתות רצון

גם אדם גדול אינו יכול לעשות הכל בבת אחת

מחציתה בבקר ומחציתה בערב (ו).
(ג).

שח רבינו הבית ישראל ז"ל: קשה, למה את המנחת חביטין שהכה"ג הביא בכל יום, היה מביאה מחציתה בבקר ומחציתה בין הערבים, מדוע לא הביא את כל המנחה בבת אחת.

ו"ל, שזה בא לומר, שאפילו כזה אדם גדול, גם לא יכול לעשות את הכל בבת אחת, וצריך לעשות את אט.

ליקוטי יהודה - החדש

למה משה רבינו

העמיד המשכן ופירקו

איתא בתורת כהנים (פ' צו) שכל שבעת ימי המילואים היה משה רבינו מעמיד את המשכן ומפירקו.

אבא זכור לטוב האמרי אמת מוגר זי"ע ביאר את הענין, שמשדע"ה הכין ופעל אז השראת השכינה לימים רחוקים, לכל ז' מקדשות אשר קמו ונתפרקו, (משכן, גלגל, טב, גבעון, שילה, בית ראשון ושני).

לידי הוסיף הרבי הבית ישראל זי"ע: "יש פה רמז שמשדע"ה השקיף לדורות המאוחרים בעקבתא דמשיחא, דורות חלשים, כאשר יהיו יהודים שיאמרו אבדה תקוותנו, ולחזק אותם עשה מעשה והקים ופירק המשכן ז' פעמים, להקימם אפילו אחרי שיתפרקו חלילה, כלשון הכתוב (משלי כד, טז) שבע יפול צדיק וקם, בכל הזמנים ובכל המצבים יש תקוה לישראל - אל ייאוש.

פאר ישראל (ה"ה עמ' צ"ז)

הטעם שלעתיד לבוא כל הקרבנות בטלים חוץ מקרבן תודה

אם על תודה יקריבנו וגו' (ז, יב).

רבינו הבית ישראל ז"ל אמר, איתא במדרש (ויק"ר ט, ג, כז, יב, תנחומא אמור יד) "לעתיד לבוא כל הקרבנות בטלין וקרבן תודה אינו בטל". והמפרשים לא ביארו הפשט.

וראיתי בספר לפרש, דאיתא במדרש (תנחומא ז) שכל הקרבנות באים על איזה חטא, כגון חטאת או אשם, עולה באה על הרהור הלב, מלבד קרבן תודה שאינה באה על שום חטא, שאותה מביא אדם השלם, על שלימות ללא שום שייכות לחטא, היינו שהקרבן תודה יותר גדול ויותר חשוב מכל הקרבנות, ולכן גם לעתיד לבוא שלא יחטא, שלא יהיו חטאים, שהכל יהיה מושלם, ועל כן יתבטלו כל הקרבנות, מלבד קרבן תודה שאותו יוכלו להקריב גם אז, וישאר לתמיד.

הוסיף רבינו זי"ע: ונזכרתי היום מעשה, שיהודי אחד מווארשא כתב פעם מכתב לאדוני אבי ז"ל, הפוך מכל החסידים, כי כולם הרי מתולוננים על בעיות, ואילו הוא כתב להיפך, שב"ה יש לו הכל, יש לו כסף, יש לו בריאות, והוא גם כן תורה, שהוא לומד ומתפלל, ושאל מה עוד יש לו לעשות,

מגנזי הקודש

מאוצר כתביו ומכתביו

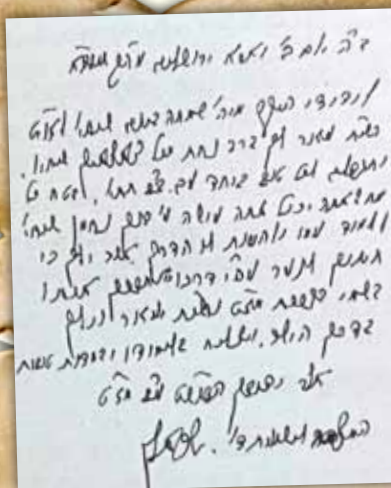
ביום המעשה אתו (ו, יב)

חנוך לנער על פי דרכו

לידידי היקר מו"ה שמחה בונם שיחי' לאו"ט

השי"ת יעזור לך ברוב נחת מכל צאצאך שיחי, ותגדלם לכל טוב ביחד עם ב"ב תחי'. בטח כל מה שאותה יכול אותה עושה עם בן נחמן שיחי' ללמוד עמו ולהורות לו הדרך אשר ילך, כי חנוך לנער על פי דרכו כו', ותברך אותו בשמי בברכת מזל טוב, והשי"ת יעזור וילך בדרך הישר ויצליח בלימודו ובמידות טובות.

מכתב יד קדשו (לרש"ב שצ'קן מלאס אנג'לס)

יישר כוח לנכדו שליט"א שמסר בדיני צילום האתר

דבר בעתו

במחיצת רבינו בימי הפורים (ב')

המשכת הסעודה למוצאי פורים

בפורים הבחינו, שכ"ק מרן אדמו"ר ה"בית ישראל" מגור זצוק"ל מהדר ומשתדל להחזיק את המגילה כשהיא עטופה במשפחה, כי חשש לדעת חד מ"ד שמגילת אסתר מטמאה את הידים.

מעשה ששלח במוצאי פורים "משלוח מנות" אל הגאון מטשיבין זצ"ל, ואמר שאם ישאל הגאון: הלא כבר פנה יום? יגיד לו שכבר הורה זקן, הוא ה"חידושי הרי"ם" זי"ע, [מובא בשמו ב"שפתי צדיק" פ' שמונה, והכוונה, דקדשים נאכלין ליום ולילה שלאחריו], בעניין דיומא מדוע נהגו כל ישראל להמשיך סעודת פורים אל תוך הלילה שלאחריו ע"פ מאמרם ז"ל (במדב"ר פכ"א) ש"השוף דמן של רשעים כאילו הקריב קרבן", ו"בקדשים הלילה הולך אחר היום..." וקלסיה הגאון.

פאר ישראל (ח"ג, עמ' רמ"ז)

שהרבי ייטע נטיעה של שמחה

באחד מימי הפורים לפני עריכת השולחן התהלך איש האלוקים מרן ה'בית ישראל' בביהמ"ד שבישיבת שפת אמת אנה ואנה ותר אחרי אנשים שזכו ונצטוו לישב בשולחן הטהור.

הגה"ח רבי אברהם שלמה ברום (החסיד הישיש הנודע בכינוי ר' אברהם אוסטרלנקער), עמד כהרגלו בין כל הציבור. הרבי רואהו ונוצר אצלו, אברום הרי פורים היום צריכים להיות בשמחה, ר' אברהם לוחש בהכנעה בגמרא כתוב, רבי נטע נטיעה של שמחה, בפורים אני מחכה שהרבי ייטע בי שמחה, "ביסט גערעכט" [-אתה צודק] ואמר הרבי, ומורה לו להיכנס ולישב אצל השולחן.

ליקוטי אש (עמ' 8)

עמך ישראל

תגובות, הארות והערות מהקוראים שי

מאוד נהניתי מהמדור על החסידים, באחד מהגליונות הראשונים, החזקו קשריו המיוחדים של הגה"ח המופלא רבי שמאי גימבורג זצ"ל עם מרן רבינו ה"ב" זי"ע, סיפור מענין מביא בספר תולדותיו הגאון החסיד (עמוד 348), איך שניצל קשריו בשביל לפעול ישועה לחבירו, ובה מסופר שם:

באחד מימי ערש"ק התקשר אחד מקרוביו של הגה"ח רבי שמאי גימבורג זצ"ל מבני ברק אליו, וסיפר לו, כי נולד לו בן ומצבו הבריאותי קשה מאד, והרופאים נותנים סיכויים קלושים לחייו. בבקשה, תיכנס לרבי לבקש ברכה, ביקש במר לבו.

ר' שמאי נחלץ חושים. הוא הביט על השעון ושאל את הפונה: האם כבר הכנתם 'ארבעס' לשלום זכר? השיב הפונה: ודאי. ותהי על שאלתו של ר' שמאי. אם כך, תשלח כעת מיד שליח לירושלים שיביא לנו 'ארבעס' מהשלום זכר, פקד ר' שמאי והבטיח לגשת להרה"ק ה'בית ישראל' מגור זי"ע לקבל ברכה. סמוך לכניסת השבת הגיע השליח לביתו של ר' שמאי והביא עמו לר' שמאי צלחת 'ארבעס' ארוחה בקפידה.

ר' שמאי חבש את הספודיק, ואין לביתו של הרבי. ר' שמאי שם את ה'ארבעס' על השולחן ובקש מהרבי ברכה לרח הנוהל. 'את ה'ארבעס' צריך להביא כשהילד יהיה ממש בריא, אמר הרבי וסרב לקבל. ר' שמאי הבין לפי התשובה כי הרבי צופה כי מצב הילד כבי רע, ובעצם דחיית קבלת ה'ארבעס' נדחתה רפואתו של התינוק.

הרה"ר ר' שמאי בלב: מה יהיה, הלא הוא שליח לקבל ברכה לבריאות שלמה ורפואה קרובה אצל התינוק. והוא פנה לרבי ואמר: אני שליח להביא את ה'ארבעס', וחזקה על שליח שעושה שליחותו. לא קבלתי על עצמי שליחות להחזיר את ה'ארבעס' וכעת כבר ממש שבת. חיך הרבי לטענתו זו של ר' שמאי ונראה כי עת רצון היא. 'טו, שוין', אמר הרבי כמתרצה, ואחל רפואה שלמה ומחירה לתינוק. ר' שמאי התקשר מיד לחסיד הדואג ובישר לו כי בעזרת השם ישועה קרובה לבוא. כפי שאמנם היה, הילד התאושש בדרך ניסית וזכה לרפואה שלמה עב"ד.

זכותו יגן עלינו.

וישר כוחכם על הגליון המיוחד.

פה עיה"ק ירושלים

על הצדיקים ועל החסידים

חסידים בני עליה והתקשרותם לרבינו זי"ע

הרה"ח רבי מנחם מנדל צישינסקי ז"ל

משב"ק אצל מרן ה'בית ישראל' זי"ע

י"ט אדר תש"ע

לאמירת 'לחיים', ושב למשמרתו.

הרבי סמך עליו בכל. הוא נשלח על ידו בשליחויות של נאמנות, הוא גם היה לצידו בעת ששהה בזכרון יעקב וכן בצפת, וזכרון הימים הללו ליווה אותו כל הימים, עד שכעבור שנים, כשבני המשפחה רצו שיבוא עמם לצפת, אמר המקומות הללו, בהם הלכתי עם ה'בית ישראל', אינני מסוגל לראותם בלעדי.

מסירותו לתפקידו לא ידעה גבולות של זמן ומקום, מעולם לא עשה בדיקת חמץ בביתו. הוא שימש שליחם של כ"ק אדמו"רי גור לבדוק את ביהמ"ד, וכך בדק את הקפוטות ששימשו לעומדים ב'שורה' מחשש חמץ, והיה נשאר בירושלים לאפיית מצות של ערב פסח. על אותו מקום ניצב במשך חמישים וחמש שנה באפייה, ולבני ברק שב עם הערב יום.

מגיל שבע עשרה זכה להיות משמש בקודש בהיכלו של כ"ק מרן אדמו"ר ה'בית ישראל' זי"ע והיה מהמשמשים הנאמנים עד יום הסתלקותו. במשך שלושים שנה, המשיך להיות נאמן בית הרבי זי"ע, בדאגתו לרבנית הצדקנית ע"ה, עד יומה האחרון. אחרי פטירתה יום כתיבת ספר תורה על ידי המשמשים בקודש אצל מרן ה'בית ישראל' לכבוד נשמתה, ספר שהוכנס להיכל בית המדרש דגור בירושלים.

המודיע - כ"א אדר תשע"א (מתוך ה'ארכיון היהודי')

המשב"ק ר' מנדל צישינסקי מחזיק בידו את ה'איביצע' המלבוס העליון של רבינו הבית ישראל

נולד בתל אביב ביום כ"ב בשבט תרצ"ו, לאביו הרה"ח ר' שמחה ז"ל, שהיה מחשובי חסידי גור בתל אביב.

בהיותו בגיל בר מצוה התייתם ר' מנדל מאמו שנפטרה בט' אדר תש"ט, ומאז, למד לחוש את הכאב והסבל ולהפנימו. וכבר בישיבת שפת אמת ניכרה אחריותו ומסירותו לציבור ושם ניהל את קופת מפעל החסד ע"ש ה'ב' פנחס יעקב לוי זצ"ל במלוא הזירות והאחריות שלא על מנת לקבל פרס.

מספר המיטות בישיבה היה אז מצומצם, ולא פעם העניק ר' מנדל את מיטתו ללילה שלם או לחלקו, וכשנשאל היכן יניח את ראשו השיב שבין כך הוא אינו מתכוון "לנצל" את המיטה ואפשר להנות ממנה. והיה פעם, שבחור רעב הגיע מאוחר בלילה לישיבה, ולא מצא מה אכול והלך רעב לישון ובעקבות מעשה זה הודיע ר' מנדל כי הוסר המנעול מאורטו הפרטי שם יונחו דברי מאפה לכל דיכפין (המאפייה של אביו אפשרה לו חסד זה כי דברי מאפה היו יקרים ונדירים באותה תקופה).

אין כל פלא שלאור מידותיו והתנהגותו נקרא ר' מנדל פנימה להיות משב"ק אצל מרן ה'בית ישראל' זי"ע, וכאחיו הרה"ח ר' יודל ז"ל, השתלב בכל המיית לבו והמון דגשותיו בהיותו זריז ונבון, ואחוז קשובה מתוך ביטול מוחלט שהאהבה והדיאה שלויות בה. הוא התלווה אל הרבי בשתיים או שלוש לפנות בוקר בהליכות הפאר - טאגס, כחייל נאמן הניצב על משמרתו תוך משמעת ודבקות מוחלטת במטרה, כך היה ר' מנדל בשנים אלו.

השנים הללו עיצבו את אישיותו וכל הליכותיו ומנהגיו נערכו על פי מה שראה וקלט, כיצד יש להזהר מאוד בכל הלכות סעודה, דקדוק הדין בענייני כשרות לסוגיהם, והוא הפך למקור ידיעות אמין ומוסמך בהלכות והנהגות שקלט וספג.

אופייני למסירותו לתפקידו היה בעת שנכנסו לבית המדרש ברלב"ח. אחרי הטיש אמר ה'בית ישראל' למנדל שעמד אז ב'שורה' העושרת את הטיש, כשאתה בחוץ אני לא שליח, כשאתה בתוך הבית אני רגוע. מאז לא עמד עוד ר' מנדל ב'שורה', הוא שהה בתוך הדירה, ורק יצא לרגע